Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрацiя вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакцiя ул. Франдiсканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франкованî.

Рекламацiи непечатанî вôльнî бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинцiи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 148. | Нинѣ: гр. к. Андр. Крит. рим. к. Марiя Ск. | Завтра: Н. 6. по Сош. Алексiя | Субота 4 (16 липня) 1892. | Всхôдъ сонця 4 г 18 м.; заходъ 7 г 53 м. Баром. 758 терм. + 29·4° + 14 0°. | Рôкъ II.

Якiй ладъ повиненъ бути въ кождôй громадѣ?

На вѣчу въ Станiславовѣ мавъ п. Василь Нагôрный выкладъ о тôмъ, якiй повиненъ бути ладъ въ громадѣ, коли она мае называти ся упорядкованою. Выкладъ сей есть дуже важный для нашихъ громадъ и вартъ того, щобы знали его якъ найширшî круги. Тому то подаемо тутъ его въ цѣлôй основѣ; хто его не чувъ, най прочитае собѣ его зъ цѣлою увагою, а вôдтакъ най кождый своимъ вплывомъ старае ся заводити подôбнî порядки въ своѣй громадѣ. По короткôмъ вступѣ поставивъ п. Нагôрный таке пытане:

Щожь въ кождôй громадѣ повинно бути, щобы еѣ бодай въ части назвати можна громадою упорядкованою, и на що треба уважати, щобы члены громады поступали якъ въ розумѣ такъ и въ маетку напередъ? — На то пытане вôдповѣдае п. Нагôрный такъ:

1) Честна и розумна старшина громадска. Въ нашôмъ конституцiйнôмъ житю найскорше и найдокладнѣйше пôзнати громаду по еѣ старшинѣ. Старшина громадска есть тымъ зеркаломъ, въ котрôмъ вôдбивае ся лице цѣлои громады. Бо чи можна таку громаду назвати порядною и розумною, котрои старшина розтрачуе або собѣ загарбуе майно громадске? Чи можна назвати таку громаду розумною та порядною, котрои начальникъ часто густо продае за марницю честь и славу громадску? Нѣ! — таку громаду мусить кождый честный чоловѣкъ назвати байдужною, нерозумною або знужденѣлою. Въ громадѣ порядной повинна и старшина громадска бути честна, порядна и розумна, бо, якъ пословиця каже: „якъ тя видять, такъ тя пишуть“.

2. Кожда громада повинна дбати про выховане и здоровле дѣтей своихъ громадянъ. Кôлько то нещасть бувае черезъ те, що малыхъ дѣтей лишае ся безъ дозору та опѣки? Кôлько господарствъ погорѣло въ наслѣдокъ пôдпалу черезъ малî дѣти? Кôлько рôкъ-рôчно дѣтей гине або здоровле тратить черезъ то, що матери, идучи въ поле на роботу, полишають ихъ самыхъ въ замкненыхъ, темныхъ часомъ гнилыхъ хатахъ, въ найбôльшôй нуждѣ и голодѣ? А звѣсна рѣчь, що зъ нездоровыхъ, замлѣлыхъ и знужденѣлыхъ дѣтей, якъ ихъ смерть не забере завчасу, выростуть хоробливî люде. Тожь громада, коли хоче, абы еѣ члены були здоровî, повинна дбати про выховане дѣтей своихъ громадянъ — и длятого въ кождôй громадѣ повинна находити ся шкôлка лѣтна для малыхъ дѣтей пôдъ доглядомъ хочь бы навѣть якои старои жѣнки, котра не въ силѣ ходити вже на заробôтки. Въ такихъ школахъ або садкахъ бавилась бы дѣтвора на свѣжôмъ воздусѣ цѣлыми днями, въ свôй часъ накормили бы еѣ, а вечеромъ здорову та веселу вôдвели бы до дому. Котрôй громадѣ стало бы на се, абы такою дѣточою школою або садкомъ управляла яка хочь трохи вчена жѣнка, було бы се для розвою дѣточокъ великимъ добромъ, але поки що нехай бы дѣти були бодай пôдъ дозоромъ хочь невченои, а доброи та щирои людины. Кошты такои школки або садка невеликî, а хосенъ зъ нихъ бувъ бы дуже великiй — дѣти выростали бы здоровî и смертельнôсть зменшилась бы. Нѣмцѣ давно вже порозумѣли вагу такихъ школокъ чи садкôвъ и ихъ майже въ кождôмъ селѣ позаводили.

3. Нинѣ наставъ уже такiй свѣтъ, що безъ науки тяжко жити. Куда повернешь ся, всюда пытають: А вмѣете читати и писати? Письменному чоловѣкови хочь бы й мужикови все якось лекше живсь на свѣтѣ, а неписьменного кождый обдурить. Наколи хочемо, щобы громады нашî двигнули ся, повиннî мы старатись, абы мали школы и добрыхъ учителѣвъ. Тревалый хосенъ зô школы сельскои буде тогды, коли въ нихъ вôдбувазсь совѣстна наука доповняюча, бо дитина скоро научить ся, але й скоро забуде потому то, чого въ школѣ навчила ся.

4. Въ кождôй громадѣ повинна бути читальня, въ котрôй старшî люде вчились бы того, чого ихъ школа не навчила. Особливу увагу треба звернути на добôръ книжокъ до бiблiотеки читальняпои, бо старшî господарѣ не все мають часъ и охоту просиджувати въ читальни, а охотно слухають дома вечерами, коли дѣти читають книжки. Я гадаю, що задля недостачи вôдповѣдного матерiялу до читаня, читальнѣ нашî не розвивають ся такъ, якъ могли бы розвиватись, коли бы бiблiотеки читальнянî мали такî дѣла, якими селянинъ интересуе ся.

5. Крамниця сѣльска, отворена коштомъ одного чоловѣка, спôлкою, братствомъ церковнымъ, або и громадою, де старшина громадска честна та розумна. Засадою крамницѣ повинно бути: ретельнôсть и закупуванѣ товарôвъ тôлько у своихъ, не зважаючи на цѣну. Зъ крамниць нашихъ не буде доти хôсна для нашого народу, доки не переведемо въ житє зъ цѣлою точностiю засады: ,,купуй тôлько у свого“ — и тая засада обовязувати повинна не тôлько крамаря, але кождого. Противъ сеи засады сповняе якъ интелиґенцiя наша, такъ и селяньство наше непростимый грѣхъ зъ огляду на економiчный розвôй нашого народу. Грôшь есть въ нинѣшныхъ часахъ великою силою, — не позбувайможь ся его легкомысно!

14

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше).

Та хочь привидъ щезъ, Михайлина таки вôдгадала тайну и потѣшена та спокôйна, вже не звернула очей на него, вже не пробувала розбудити завмерлого. Розмова, перервана на хвилю, пôшла знову звычайною ходою, широкимъ шляхомъ буденныхъ розмовъ байдужихъ людей.

— Вы не спôзнаете свого краю, — говорила Михайлина — такъ ту все змѣнило ся: и мы и вы и люде и самъ край навѣть. Окружили насъ вороги заздрôстнî и нерадивî. Я не можу собѣ вытолкувати, якъ Альфредъ мôгъ собѣ натворити стôлько ворогôвъ. Бѣдный Сташко!

— Все дасть ся перербити; все забуде ся. Часъ, то великiй лѣкарь.

— Часъ? Нѣ! — вôдповѣла жѣнка. — Суть люде и чутя, котрыхъ часъ не змѣняе. (При тыхъ словахъ она мимоволѣ зôтхнула сама надъ собою). Та вы зôстали нашимъ опѣкуномъ — додала она скоро — и я маю вже надѣю на лѣпшу будучнôсть.

— И я маю троха надѣѣ — сказавъ Остапъ — а коли горяче бажане щось значить и служить до чого, то може сповнить ся хочь та одробина надѣѣ.

— Тажь я богато не жадаю — говорила Михайлина, спускаючи очи на колыску, — вернѣть дитинѣ батька, успокôйте нерадивыхъ, оплатѣть вѣрителѣвъ, а намъ нехай остане хочь бы якiй малый кутокъ, бодай спокôйный домикъ шляхоцкiй.

Слезы покотились по еѣ лици.

— Не плачте, панѣ! прошу васъ, не плачте, — сказавъ Остапъ, котрый безъ зворушеня не мôгъ на се дивити ся и чувъ, що се его ослабляе — плачь не помагае, а губить; ту треба вôдваги, вытревалости.

— Вы за богато жадаете вôдъ женщины — вôдповѣла ґрафиня, котра збуджена змѣненымъ знову голосомъ Остапа, глянула на него и побачила въ нѣмъ давну свою мрѣю. — Вôдвага, витревалôсть, се може не нашî чесноты. Але я вже не такъ лякаюсь, коли бачу васъ, пане, при насъ; далеко менше лякаюсь, вѣрте менѣ. А притôмъ я богато не жадаю; для Сташка лише якiй будь куспикъ хлѣба; вôнъ не буде потребувати богато; я призвычаю его до убожества, то безпечнѣйша буду. А я — я хотѣла бы лише (сказала роздумавши), коли бы то можна, зъ останкôвъ маетку спасти дôмъ моихъ родичѣвъ, де я такъ щасливо провела молодôсть: а проче все а все, и Скалу вôддамъ безъ жалю.

Остапъ мусѣвъ всѣ свои силы зôбрати, щобы скрыти се, що въ нѣмъ дѣялось. Вôнъ дрожавъ, чувъ, що слабне, и лише звукъ голосу Михайлины доходивъ до его уха, а слова незрозумѣлî перелѣтали мимо.

— Панѣ! — вôдповѣвъ вôнъ тихо — я зроблю, присягаю, що зроблю все, що лишь буде можна, що менѣ скажете.

— Нѣ! я не росказую, я и просити не смѣю. Робѣть се, що вамъ каже приязнь для Альфреда — и шепнула майже незрозумѣло — и память на его дитину.

Обое замовкли. У ґрафинѣ котились слезы зъ очей. Дитина пробудила ся и вытягаючи рученята до неи зачала кликати до себе. Ґрафиня взяла гарного чорноокого хлопчика на руки и пôднесла до Остапа. Бондарчукъ не мавъ вôдваги дôткнутись дитины, бо якесь гôрке, неясне чутє стиснуло его за серце на видъ сеи дитины, що тулилась до ґрафинѣ, обнимала еѣ рученятами та здивовано зъ лякомъ дивила ся на незнакомого.

— Поклони ся, Стасю! — промовила мати — поклони ся тому панови, що мае тобѣ заступити батька.

— Ой, панѣ — сказавъ Остапъ зъ чутємъ — я буду лише вашимъ першимъ и найбôльшимъ слугою.

Зъ тыми словами ступивъ вôнъ до дверей.

— Вы вже вôдходите? — спытала Ми-

Артистична прогулька „Львôвского Бояна“ у всхôдной Галичинѣ.

(Дальше.)

VI-ый Концертъ въ Золочевѣ въ суботу дня 30 липня.

Проґрама: *Часть I:* 1. Шевченко-Лисенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепяномъ. 2. Beriot-a „Scene de Ballet“, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 3. Шевченко Лисенко „Гамалія“, хоръ зъ фортеп. 4. Фортепянъ, сольо. 5. Щевченко-Лисенко „Гетьманы“, сольо барітонъ зъ фортеп., п. I. Скалишь. *Часть II:* 6. Бортняньскій „Услыши“ хоръ. 7. Павфлеръ „Сонъ“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 8. а) Szabelka и б) „Одна гора“, хоръ. 9. Нижанкôвскій „Имны славиньски̂“, хоръ зъ фортеп. на чотири руки.

Початокъ о годинѣ $7\frac{1}{2}$ вечеромъ. Зъ рамени мѣсцевого комітету займаесь п. Гр. Харакъ, адъюнктъ судовый.

Выѣздъ зъ Золочева 31 липня о г. 11.27 рано, — приѣздъ до Тернополя о годинѣ 1.16 въ полудне.

VII-ый Концертъ въ Тернополи въ недѣлю дня 31 липня.

Проґрама: 1. Лисенко „На прю“, хоръ 2. Фортепянъ, сольо. 3. Рудковскій: Nie ma bo rady. хоръ. 4. Шевченко Лисенко „Ой чого ты почорнѣло“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 5. Фортепянъ сольо на чотири руки. 6. Вахнянинъ: „Урра у бой“, хоръ зъ фортеп. 7. Нижанкôвскій „Пращай“, сольо барітон. зъ фортеп., п. I. Скалишь. 8. Деклямація стиха Ант. Могильницкого „Судьба поета“. 9. Grieg „Урывокъ“, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 10. Нижанкôвскій: „Имны славяньски̂“ хоръ зъ фортеп.

Початокъ концерту о годинѣ $7\frac{1}{2}$ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамени мѣсцевого комітету займае ся п. В. Тиховскій, надкомісарь ц. к. дирекціѣ скарбу.

Выѣздъ зъ Тернополя дня 1 серпня о годинѣ 11·23 рано просто до Бродôвъ. Приѣздъ до Бродôвъ о годинѣ 4·58 популудни.

VIII-ый Концертъ въ Бродахъ вô второкъ дня 2 серпня.

Проґрама: 1. Бортняньскій „Услыши Боже“, хоръ. 2. Сольо фортепянъ. 3. Beriot-a „Phantasie“, сольо скрипка зъ фортепяномъ, п. К. Ґерусъ. 4. Павфлеръ „Сонъ“, сольо басъ, п. Л. Нижанкôвскій. 5. Лисенко: „На прю“, хоръ. 6. Шевченко Лисенко: „Иванъ Гусъ“ хоръ зъ акомп. фортепяна. 7. Щевченко-Лисенко: „Гетьманы“, сольо барітонъ, п. Скалишь. 8. Вахнянинъ „Урра у бой“, хоръ зъ фортепяномъ.

Початококъ о годинѣ $7\frac{1}{2}$ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Заступникомъ нашимъ зъ мѣсцевого помôчного комітету есть Вп. о. Гр. Ярема, професоръ ґімназіѣ въ Бродахъ.

Выѣздъ зъ Бродôвъ дня 3 серпня о год. 11·35 рано, а зô Львова о 7 вечеръ. Приѣздъ до Сокаля о годинѣ 2·55 въ ночи.

IX-ый Концертъ въ Сокали въ четверъ дня 4 серпня.

Проґрама: 1. Шевченко-Лисенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепяномъ. 2. Сольо фортепянъ. 3. а) Нижанкôвскій „Менѣ ажь страшно“ и б) Павфлеръ „Сонъ“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 4. Лисенка Trio зъ хоромъ, хоръ зъ фортепяномъ. 5. Grieg-a Соната, сольо скрипка зъ фортоп., п. К. Ґерусъ. 6. Лисенко „На прю“, хоръ. 7. Шевченко-Лисенко „Було колись“, сольо барітонъ зъ фортеп., п. I. Скалишь. 8. Нижанкôвскій „Имны славяньски̂“, хоръ зъ фортеп. на чотири руки.

Початокъ о годинѣ $7\frac{1}{2}$ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Заступникомъ зъ мѣсцевого комітету есть Всч. о. П. Погорецкій.

Выѣздъ зъ Сокаля дня 6 серпня о 9·10 рано. Приѣздъ до Жовкви о годинѣ 2·25 въ ночи.

X-ый Концертъ въ Жовквѣ въ недѣлю дня 7 серпня.

Проґрама: 1. Гушалевичь-Вахнянинъ „Наша жизнь“, хоръ. 2. Фортепянъ сольо. 3. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ акомп. фортеп. 4 Beriot-a Фантазія, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Ґерусъ. 5. Лисенко „На прю“, хоръ. 6. Павфлеръ „Сонъ“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанкôвскій. 7. Рудковскій Dumka ukraińska, хоръ. 8. Шевченко-Лисенко „Тарасова нôчь“, сольо барітонъ зъ фортеп., п. I. Скалишь. 9. Нижанкôвскій „Имны славяньски̂“, хоръ зъ фортеп.

Початокъ о годинѣ $7\frac{1}{2}$ вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Заступникомъ зъ мѣсцевого комітету помôчного есть п. дръ С. Дрималикъ, лѣкарь въ Жовквѣ.

Выѣздъ зъ Жовкви дня 9 серпня о год. 6·33 рано. Приѣздъ до Бурштина о годинѣ 12·16, а зъ вôдтамъ до Рогатина *(К. б.)*

Переглядъ политичный.

Въ Палатѣ послôвъ закôнчила ся вчера ґенеральна дебата надъ предложенями валютовыми и ухвалено 190 голосами противъ 92 приступити до спеціяльной дебаты. Въ угорскôмъ парляментѣ ухвалено вже предложеня валютови̂, а міністрови Векерльому зроблено велику овацію.

Комісія для розмеженя округôвъ судовыхъ въ Чехахъ розпôчне свою роботу зъ днемъ 20 с. м. мимо того, що зъ неи выступили чески̂ члены.

Народне торжество проминуло вчера въ Парижи и на провінціи зовсѣмъ спокойно. Въ наслѣдокъ зôзнань анархіста Другета перешукано знову валы коло Пантеонъ и найдено пачку зъ 24 набоями дінамітовыми и люнтомъ. — Новый міністеръ маринарки Бірдо приставъ на установлене одной команды надъ сухопутнымъ войскомъ и маринаркою въ Дагомею.

Въ Россіи настало велике занепокоєне въ наслѣдокъ того, що велики̂ масы селянъ змушени̂ давнѣйше голодомъ, а теперь холерою напхали ся до мѣстъ.

Зъ Цетинѣ доносять, що наслѣдникъ чорногорского престола ставши повнолѣтнымъ обôйме якійсь высшій урядъ державный. Говорять также, що вôнъ мае одружитись зъ якоюсь россійскою княжною. — Бувшій перший адъютантъ князя, Петровичь, покинувъ Чорногору и думае вступити до россійского войска. Ходить чутка, що добра воеводы Врбицы мають бути сконфіскована̂.

Новинки.

Львôвъ дня 15 Липня

— **Громадѣ Гаиôвцѣ,** въ повѣтѣ жидачѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову церкви.

— **Выбôръ п. Казимира Зарембы** на заступника презеса Рады повѣтовои въ Пôдгайцяхъ затвердивъ Єго Вел. Цѣсарь Найв. рѣшенємъ въ дня 1 липня с. р.

— **Конкурсы.** Маґістратъ м. Львова оголошує конкурсъ на два посаги по 267 зр. для бѣдныхъ слугъ. Поданя о допущенє до льосованя можна вносити до 20 с. м. — Въ интернатѣ св. Кирила въ Тернополи єсть пять мѣсць безплатныхъ для ученикôвъ учительской семинаріѣ въ Тернополи вôдъ 1 вересня с. р. Кандидаты мають внести свои поданя найпôзнѣйше 15 серпня с. р. на руки презеса комітету: кс. Володислава Лібревского.

— **Лѣтна палата Є. Експ. Митроп. Сембратовича** въ Пôдлютôмъ, котру недавно посвячено, збудована єсть цѣла зъ кедрины, що єѣ не мало въ лѣсахъ коло Пôдлютого. Палата ся богато причинила ся до прикрасы сеи околицѣ, де въѣзджають ся на лѣто гостѣ купельни̂. Будова ся дала также доказъ, що наша кедрина (лімба) може заступити при подôбныхъ будôвляхъ модриву, котрои у насъ чимъ разъ менше въ наслѣдокъ змѣны клімату.

хайлина, побачивши, якъ той покôрно поклонивъ ся и хотѣвъ выйти.

— Годѣ часъ тратити.

— Я бы хотѣла зъ вами поговорити.

— То кажѣть мене пôзнѣйше закликати.

При тôмъ прощаню Остапъ знову видавъ ся Михайлинѣ чужимъ и иншимъ, якъ передъ хвилею; знову постава его и лице прикро ударили еѣ суперечностію зъ тымъ образомъ, якій мала въ памяти. Та закимъ справдила свое враженє, его вже не було.

Лише Сташко шептавъ щось матери, та она его не чула; цѣла въ собѣ задумана, зворушена, неспокôйна, вôддала дитину мамцѣ, а сама лишилась въ крѣслѣ неповорушно, засумована и мовчазна. Она не могла его ще зрозумѣти, а выречи ся не бажала.

Зъ комнаты Михайлины выбѣгъ Остапъ до огороду, бо хотѣвъ прийти до себе, хотѣвъ зôбрати силу и думки, щобы сейчасъ заняти ся величезною працею, що на него ждала; хотѣвъ придушити чутя, на приказъ свôй охолонути и пôйти запрягти ся до найтяжшои людзкои працѣ, вôдъ котрои залежала доля матери и дитины. Велике, правдиве и благородне чуте мае то до себе, що чоловѣка, коли вже не разъ на завсѣгды, то бодай на якійсь часъ узброює, скрѣпляе и додае духа. Въ нѣмъ найшовъ Остапъ ти̂ прикметы, якихъ ему не ставало, и вôнъ зъ бôльшою вôдвагою звернувъ ся теперь до дому, а радше до двора пана управителя.

Бо управитель мавъ дворъ зъ огородомъ и будынками такими, що въ не однôмъ шляхоцкôмъ селѣ нема такихъ; мавъ окреме господарство, послугу и живъ якъ заможный чоловѣкъ, коли тымчасомъ маєткови пана его грозила зô всѣхъ сторôнъ руина. Користаючи зъ послѣднихъ хвиль побуту въ Скалѣ, не тративъ вôнъ часу на дармо и скваино занимавъ ся впередъ власными интересами та господарствомъ

Въ подвôрю, огороженôмъ порядно штахетами, зъ зѣльникомъ по серединѣ, кôлькохъ людей лежало пôдъ воротами и выжидали дармо вôдъ самого рана управителя, до котрого мали дѣло. Кôлькохъ жидôвъ сидѣло при ґанку, а въ самôй комнатѣ балакавъ управитель зъ економомъ одного хутора. Нынѣшна одежа Остапа впала въ очи хлопцеви, що сидѣвъ на ґанку, и вôнъ не выймаючи рукъ зъ кишенѣ спытавъ крôзь зубы:

— Чого вамъ треба?

— Хочу бачитись зъ паномъ управителемъ.

— А що вы за одни̂?

— Мôй любчику, вôдповѣвъ Остапъ — скажи лише, що я маю пильный листъ вôдъ пана ґрафа и мушу его пану Суслови вôддати до рукъ.

— Листъ вôдъ я. в. ґрафа? — спытавъ хлопець. — Абожь то не можна менѣ его передати? Я его самъ вôддамъ, бо панъ управитель не мае теперь часу.

— Иди-но лише, иди и скажи! — сказавъ Остапъ помалу.

— А коли я знаю, що не мае часу!

— Ну, то я самъ пôду пересвѣдчитись — сказавъ Остапъ смѣло и ступивъ наперед. Хлопець не хотѣвъ его пустити въ дверѣ, т. Остапъ глянувъ на него такъ остро що то не знавъ, що дѣяти, и вôдступивъ, шемраючи щось пôдъ носомъ.

Управитель, чоловѣкъ уже пристаркуватый, котрый не зъ одной печи хлѣбъ ѣвъ, а якъ други̂ казали, и не въ однôй печи паливъ, вчивъ ся колись у Піярôвъ. Вый шовши зô школъ, вôнъ довго и зъ трудомъ добивавъ ся першого свого хлѣба, мѣсця повномочника, вкôнци доробивъ ся и грошикôвъ, поробивъ богато знакомствъ и черевъ его заокруглилось. Румяный, круглый, зъ великими ясными вусами, котри̂ ему остались зъ давныхъ часôвъ, зъ малыми очима, зъ рукою заложеною за порозпинану камізельку сидѣвъ вôнъ у выгôднôмъ крѣслѣ при столѣ закиданôмъ паперами. Въ порозѣ стоявъ покôрно скорченый и збѣдженый економъ. На видъ входячого непочесного гостя, котрый не оповѣвшись, смѣвъ увôйти до канцеляріи, зморщили ся ясни̂ бровы повномочника, захм

— **П. Ксенофонтъ Охримовичъ,** посолъ до сойму и Рады державнои, повѣнчає ся дня 18 с. м. у Вѣдни зъ панною Вільгельминою Марією Амерлінґôвною, дочкою покôйного знаменитого вѣденьского маларя. Вѣнчанє вôдбуде ся въ церквѣ св. Варвары, бо панна Амерлінґôвна перейшла зъ вѣры протестантскои на руско-католицку

— **Прогульковый поѣздъ** въ напрямѣ зъ Бруховичь до Львова вôдъ дня 10 с. м. вôдходить о год. 8 м. 15. Поѣздъ до Бруховичь вôдходить такъ, якъ давнѣйше.

— **Голубы въ службѣ войсковôй.** Помежи Перемышлемъ а Будапештомъ роблено въ послѣднихъ дняхъ пробы зъ голубами почтовыми пôдъ надворомъ властей войсковыхъ. На стаціи въ Перемышли пущено рано о 5 год. 100 голубôвъ и они прилетѣли до Будапешту въ рôжныхъ порахъ; декотрѝ були вже въ Будапештѣ о год 10 мін. 45; отже тѝ голубы пролетѣли дорогу 556 кільометрôвъ (звишь 70 миль) за нецѣлыхъ шѣсть годинъ, значить ся, два разы скорше, якъ ѣде поспѣшный поѣздъ. Въ Будапештѣ прилетъ голубôвъ контролювавъ ґенералъ-майоръ Шмідъ.

— **Потрôйне весѣлє** обходила въ Чернôвцяхъ родина промысловцѣвъ Дайчмановъ: дѣдо Дайчманъ обходивъ діямантове весѣлє (50 лѣтъ супружества), сынъ єго Володимиръ золоте (25 лѣтъ супружества), а зять Володимира, п. Адамъ Рациборскій, вôддававъ свою доньку.

— **Рускій фелонъ** знайшли вчера у Львовѣ въ будынку Дирекціѣ скарбу, помѣжь дверми X. департаменту. Не мавъ де злодѣй сховати, та ажь тамъ?

— **Холера въ Россіи.** Не досыть того, що въ многихъ сторонахъ надъ Волгою лютить ся холера и вже сотками забирає людей, але ще и люде тамъ мовь звѣрѣ на себе нападають и однѝ другихъ убивають. Дѣйстно не знати вже, якъ собѣ то представити; чи то тамъ такій темный и дикій нарôдъ, чи може якісь аґітаторы намавляють людей до того. Подôбнѝ розрухи, якъ недавно въ Астраханѣ, появили ся теперь въ Саратовѣ. Читателѣ пригадають собѣ изъ попередныхъ справоздань, що въ Астраханѣ напала товпа людей на шпиталь, стала вытягати зъ вôдтамъ трупôвъ и недужихъ, а вôдтакъ пôдпалила шпиталь, а то все длятого, що лѣкарѣ то добивають занедужавшихъ людей, кладуть ихъ живцемъ въ домовины та посыпують вапномъ. Для усмиреня розрухôвъ треба ажь було завôввати на помôчь войско зъ Саратова. Але видко, що скоро лишь войско зъ Саратова уступило ся, настало тамъ то саме, що й въ Астраханѣ. И тамъ розпустивъ хтось чутку, що лѣкарѣ кажуть живцемъ хоронити недужихъ. Розлючена товпа кинулась на холеричный шпиталь, стала тамъ все ломити и розбивати и убила навѣть двохъ урядникôвъ. Завôввано знову войско на помôчь, а то почало стрѣляти и убило трохъ людей а богато покалѣчило и ажь тогды удало ся зробити спокôй въ мѣстѣ. Ну, коли такѝ розрухи будуть повтаряти ся ще й въ другихъ мѣстахъ, то холера готова ще выкликати въ Россіи яку революцію. Пôсля новѣйшихъ вѣстей напала товпа на бюра поліціѣ, на мешканя поліцмайстра и лѣкарѣвъ та стала рабувати. Зъ шпиталю вытягнено 17 недужихъ. Войско убило трохъ людей а чотирохъ смертельно поранило. — На Кавказѣ позамыкано всѣ школы. Въ здовжь зелѣзницѣ Астраханъ-Казань уставлено що сто верстъ бараки холеричнѝ для недужихъ.

— **Зъ заздрости.** Дня 10 с. м. слуга майора Ванічка, Шафранъ, взявъ шаблю свого пана, прийшовъ до дому пп. Кавдôвъ и порубавъ слугу Агнишку Зарэдиньску такъ, що тѣло єѣ иначе покраявъ. Порубана жиє ще дотеперь, задля уплыву богато крови млѣє що хвиля. Всѣхъ ранъ має на собѣ 18; найтяжше поранена въ голову и тѝ ранѝ найнебезпечнѣйшѝ. Причиною сего нападу була заздрôсть.

— **Самоубійства.** Вчера въ рана вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ пістолєта Тадей Островскій, жонатый, отець двоє дѣтей, властитель цукорнѣ пôдъ ч. 16 при ул. Ягайлоньскôй, а то въ хвили, коли жѣнка єго, прочуваючи нещастє, запукала до дверей комнаты, въ котрôй мужь замкнувъ ся. Куля пробила серце и Островскій померъ въ однôй хвили. Причиною смерти бувъ очевидно лихій станъ маєтковый.

Штука, наука и література.

— **Ч. 13 и 14 „Дзвôнка“** мѣстить такѝ статѣ: Оповѣданє Чайчевка „Настя-Шкода“. Пригоды ловецкѝ въ полудневôй Африцѣ. Чікаґо. Рижь. Кôтъ та мышеня, байка п. Зѣньковского. Казка про Горбуна зъ 1001 ночи. Записки школяря, Аміціса. Розмова пера зъ паперомъ. Кобзарь Остапъ Вересай. Якъ три браты зъ Азова втѣкали. Коваль, собака та кôтъ, байка. Въ числахъ тыхъ, выданыхъ разомъ, суть илюстраціи: Носорôгъ, Зебра, Ґну и Остапъ Вересай.

† Посмертнѝ вѣсти.

Померли: О. Теофіль Дмоховскій, совѣтникъ консисторскій, деканъ перемыскій, парохъ Яксманичь, по короткôй а тяжкôй недузѣ дня 11 липня с. р. въ 53 роцѣ житя; — о. Василь Билиньскій, парохъ въ Нагуєвичахъ, дрогобицкого деканата, въ 72-ômъ роцѣ житя а 43 ômъ священьства; — у Львовѣ Иванъ Глязаревичь, емеритованый комісарь староства въ 75-ômъ роцѣ житя. — Въ Гащавѣ коло Теребовлѣ Емілія зъ Сохацкихъ Єверска, жена тамошного пароха, въ 65 роцѣ житя. — Въ Красковѣ на Угорщинѣ Августъ Шкультеті, словацкій літератъ, въ 74 роцѣ житя.

Всячина.

— **Двѣ катастрофы.** Сими днями лучили ся въ заходнôй Европѣ двѣ страшнѝ катастрофы, въ котрыхъ дивнымъ случаємъ назва Монблянкъ записала ся сумною памятею Перша катастрофа сталась дня 9 с. м. на корабли „Монблянкъ“, однômъ изъ найкрасшихъ сальоновыхъ пароходôвъ на Женевскômъ озерѣ. Того дня выѣхавъ бувъ сей пароходъ о 9 год. рано зъ Женевы и станувъ о 12 год. въ Уші, мѣсцевости, положенôй на пôвнôчнômъ березѣ того озера, якъ разъ пôдъ мѣстомъ Льозанъ. День бувъ красный и на корабли було богато людей. Якъ разъ выйшло було зъ корабля около 80 осôбъ, а бôльше якъ сто всѣло до него, коли наразъ о чверть на першу настала на нѣмъ страшна експльозія. Пара розôрвала котелъ, вырвала зъ него горѣшну плыту и кинула нею зъ такою силою до сальону першои клясы, що выбила ажь задну стѣну и влетѣла въ озеро. Въ сальонѣ сидѣли якъ разъ люде и обѣдали; котрыхъ та плыта засягнула, положила ихъ на мѣсци трупомъ, розрываючи ихъ на дрôбнѝ куснѣ. Въ слѣдъ за тымъ бухнула пара и горяча вода и зварила всѣхъ, котрыхъ ще плыта не убила. Зъ корабля понѣсъ ся страшенный крикъ. Кôлькохъ вôдважныхъ людей кинулось заразъ на ратунокъ, але въ першôй хвили годѣ було дати яку помôчь. Ажь коли пара трохи розôйшла ся, почали зъ корабля выносити трупôвъ, а радше лишь порозрыванѝ и поваренѝ масы людского тѣла. Въ першôй хвили вынесено 10 людскихъ тѣлъ покалѣченыхъ до непôзнаня Въ самômъ сальонѣ представивъ ся страшный видъ: вся пôдлога була вкрыта черепами зъ тарелѣвъ и розвареными людскимъ тѣломъ. На земли лежали або на смерть убитѝ або страшно покалѣченѝ и попаренѝ ледви ще дыхаючѝ люде. Сорокъ ще живыхъ людей занесено до шпиталю, але заразъ померло тамъ зъ нихъ двацять; шѣсть згинуло на мѣсци. На корабли була такожь одна французка родина, зъ котрои осталась лишь 8-лѣтна донечка при житю. Якъ горяча була пара, можна зъ сего видѣти, що всѣ овочѣ, якѝ стояли на буфетѣ були зовсѣмъ розваренѝ. Жѣнку реставратора, котра стояла при буфетѣ, убила плыта зъ кôтла на мѣсци. Кажуть, що сему нещастю выновате швайцарске товариство пароходнои плавбы по Женевскômъ озерѣ, бо оно знало, що котелъ на корабли єсть лихій, але вôдложило єго направу ажь до зимы. Розповѣдають такожь, що машиністъ корабля ще въ Женевѣ давъ знати дирекціи товариства, що въ єго машинѣ щось не добре, але дирекція вôдповѣла єму коротко: „Ѣдте дальше! Подивимось въ Льозанѣ.“

Друга катастрофа сталась знову пôдъ горою Монблянкъ въ мѣсцевости Сенъ Жерве надъ рѣчкою Боннанъ. На горѣ Монблянкъ, найвысшôй въ цѣлыхъ Альпахъ, суть ожеледцѣ, котрѝ поволи сунуть ся зъ горы. На заходнôй сторонѣ сеи горы єсть ожеледець званый Біоннасей. Велика маса того ожеледця урвала ся наразъ въ ночи дня 12 с. м., разомъ зъ камѣнемъ скотила ся въ долину и розбила пять будынкôвъ въ купелевômъ заведеню та убила богато людей. Крômъ того затамувавъ ожеледець ще й потôкъ, а вода наразъ розлила ся по берегахъ и все затопила. Въ сѣй катастрофѣ згинуло до 200 людей. Близшѝ вѣсти о нѣй подамо слѣдуючимъ разомъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 липня. Урядова Wiener Ztg. оголосила законъ о будовѣ зелѣзницѣ Station-Вороняка.

Будапештъ 15 липня. Коло Дубровицѣ обкидано австрійскій пароходъ камѣнемъ изъ сербскои стороны, въ наслѣдокъ чого капітанъ корабля велѣвъ стрѣляти; не ранено однакожь нѣкого.

Катанія 15 липня. Струѣ лявы ростуть чимъ разъ бôльше; середъ населеня наставъ великій переполохъ.

рились очи и вôнъ трохи пôдвѣвшись та вôдсапнувши, спытавъ:

— А вы за чимъ?

— Маю листъ до васъ.

— Алежь я занятый, по що було....

— То листъ вôдъ пана ґрафа.

— Вôдъ ґрафа? А хочь бы и вôдъ самого князя, то можна було заждати! — сказавъ панъ управитель.

— Перечитайте лише, — сказавъ Остапъ — а пересвѣдчитесь, що я не мôгъ ждати, ажь вы будете мати часъ. — При тыхъ словахъ вôддавъ Остапъ листъ и не пытаючись, усѣвъ на противлежнôй канапѣ та ставъ приглядати ся комнатѣ.

Панъ Михайло Суселъ (мы вже сказали, що такъ звавъ ся панъ управитель) розôрвавъ печатку, глянувъ зъ пôдъ лоба на гостя и на єго смѣле поведенє, зачавъ читати листъ, заикнувъ ся, ликнувъ кôлька разôвъ слину, чогось поблѣдъ и вôдкладаючи папѣръ на бôкъ —

— Дуже васъ перепрашаю, пане добродѣю, — сказавъ до Остапа — та я не знавъ

— Нема за що перепрашати, я зовсѣмъ не гнѣваю ся.

— Отже то вы приѣхали?

— Я приѣхавъ обняти управу маєтку и всѣхъ интересôвъ; а що одно и друге потребує сейчасъ зарады, якъ бачу въ декотрыхъ паперôвъ, то прошу васъ, пане, здати менѣ сейчасъ зô всего справу.

Панъ Суселъ, и такъ уже роздратованый, зажуривъ ся очевидно ще бôльше; обтеръ чоло и заикуючись сказавъ:

— А добре, дуже добре; то знаєте, пане....

— Дотеперь не знаю нѣчого.

— Справдѣ, я не приготовленый.

— Будемо собѣ помагати — сказавъ Остапъ.

— Бо то, бачите, менѣ я. в. ґрафъ у всѣмъ вѣривъ.

— И я сподѣю ся, що вы чей єго не здурили.

— Богъ свѣдкомъ, бачите — позвольте, пане, — за хвилю буду вамъ служити.

Вôнъ покрутивъ ся и вышшовъ — якъ у всѣхъ великихъ клопотахъ — порадитись жѣнки та попросити єѣ о помôчь. А она вже неразъ ратувала єго своими краснорѣчивыми устами та очима.

Остапъ знавъ уже напередъ, зъ якимъ чоловѣкомъ мавъ дѣло, тому усѣвъ и ждавъ терпеливо, закимъ верне. Зъ мовы управителя пôзнавъ вôнъ уже, якъ прийшовъ дуже не въ пору для него. Треба було жадати вôдъ него чимскорше всѣхъ паперôвъ и рахункôвъ, щобы ратувати по змозѣ маєтокъ.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крехавецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.